

Để viết các bài tập làm văn lớp 7 tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu mà chúng tôi sưu tầm và giới thiệu trong bài viết này.

Bài văn mẫu Biểu cảm về cây bàng dưới đây sẽ giúp các em học hỏi và trau dồi vốn từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn mẫu lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Lập dàn ý Biểu cảm về cây bàng

Dàn bài Biểu cảm về cây bàng mẫu 1

a. Mở bài

- Dẫn dắt, giới thiệu về cây bàng mà em muốn tả.
- Gợi ý:

Mẫu 1:

Trên sân trường em có trồng rất nhiều cây xanh như cây hoa sữa, cây phượng, có cả cây xoài, cây sấu... Nhưng em yêu mến nhất chính là những cây bàng trầm tĩnh ở trên sân.

Mẫu 2:

Cây				bàng				ơi
Toả		bóng		tháng		năm		dài
Dưới				vòm				lá
Tuổi	thơ	đẽ	thương	bao	mơ	mộng		đẹp
Rồi		một		sớm		lớn		khôn

Nhặt chiếc lá mà lòng nghĩ suy.

Đó là những câu hát vô cùng ý nghĩa trong ca khúc Cây bàng của nhạc sĩ Trần Lập khi nói về cây bàng - người bạn đồng hành cùng bao thế hệ học sinh trên chiếc ghế nhà trường.

b. Thân bài

- Giới thiệu chung về cây bàng trên sân trường:

- Trên sân trường trồng tất cả 5 cây bàng, cây nào cũng cao lớn, vững chãi
- Những cây bàng này đều đã hơn mười năm tuổi, vì được đem về trồng trên sân từ hồi trường em mới thành lập
- Nghe bảo, những cây bàng đó do chính tay các thầy các cô cùng nhau trồng và vun xới

- Biểu cảm về cây bàng qua sự thay đổi về đẹp trong 4 mùa, kết hợp với những kỉ niệm của bản thân:

+ Mùa hè:

- Lá bàng xanh mướt, xum xuê, dày đặc, tạo nên một cái ô xanh khổng lồ, che mát cho từng khoảng sân
- Dưới bóng mát ấy, là một thế giới tách biệt với cái nắng oi ả
- Em ngồi đọc sách, dò bài, chơi trò chơi... cùng các bạn dưới gốc cây
- Có khi, hái những chiếc lá to, già để làm quạt mát
- Chúng em thích thú với việc thu thập những quả bàng chín vàng, rồi đập vỡ quả, lấy phần nhân com trong đó

+ Mùa thu:

- Lá bàng chuyển sang màu vàng, rồi đỏ rực như lửa
- Cả cây bàng như ngọn đuốc lớn, đang cháy hết mình
- Mỗi khi gió thổi qua, lá cây lại thi nhau bay xuống như màn mưa đỏ
- Em thường cùng các bạn nhặt những chiếc lá bàng đỏ còn nguyên vẹn đem về cất giữ
- Dù các trò chơi diễn ra dưới gốc cây mà chỉ mùa này mới có: xâu những sợi dây qua các chiếc lá bàng đỏ tạo thành món đồ trang trí hấp dẫn, nhảy nhót dưới màn mưa đỏ của lá bàng, chạy tới chạy lui làm đám lá khô dưới gốc cây bay tán loạn tạo nên âm thanh xào xạc vui tai...

+ Mùa đông:

- Lá bàng đã rụng hết, còn mỗi thân cây trơ trọi giữa nền trời
- Như những bộ xương khổng lồ cô đơn đứng giữa trời

- Dù cây không còn tán lá che mát, nhưng em và các bạn vẫn thích thú đứng chơi dưới gốc cây
- Những HS nghịch ngợm sẽ thi nhau leo lên những cành cây, rồi ủa chạy khi bị bác bảo vệ phát hiện
- Cuối đông là lúc mùa thi cuối kì 1 bắt đầu, HS tất bật ôn thi khiến cho những cây bàng càng thêm cô đơn, quạnh quẽ

+ Mùa xuân:

- Trên thân cây, từng chồi non nhú lên, như những ngọn nến xanh ngọc
- Rồi những chồi non ấy nhanh chóng lớn lên thành những chiếc lá con con, rung rinh trong nắng
- Chào đón HS trở lại trường sau kì nghỉ Tết sung sướng

→ Suốt bốn mùa, cây bàng luôn đồng hành cùng những bạn HS. Cây chào đón mọi người đến trường, tạm biệt mọi người trở về nhà. Cùng họ trải qua bao vui buồn tuổi học trò.

c. Kết bài

- Những tình cảm, suy nghĩ của em dành cho cây bàng
- Những mong mỏi dành cho cây bàng trong tương lai

Dàn ý Biểu cảm về cây bàng mẫu 2

a. Mở bài

- Dẫn dắt, giới thiệu về cây bàng thông qua những câu thơ về cây bàng. Gợi ý:

Cây	bàng	lá	nõn	xanh	ngời		
Ngày	ngày	chim	đến	tìm	mỏi	chíp	chiu
Đường	xa	gánh	nặng	sớm	chiều		
Kê	cái	đòn	gánh	bao	nhieu	người	ngồi
Đêm	qua	em	ngủ	đi	rồi		

Thấy bàng bông lớn, tốt tươi lạ thường...

(trích Cây bàng - Trần Đăng Khoa)

Cứ	vào	mùa	đông
Gió	về	rét	buốt
Cây	bàng	trụi	trơ
Lá	cành	rụng	hết

Chắc là nó rét!

Khi	vào	mùa	nóng
Tán	lá	xoè	ra
Như	cái	ô	to

Đang làm bóng mát...

(trích Cây bàng - Xuân Quỳnh)

Cây	bàng	đỏ	lá	mùa	Đông		
Chạm	vào	khắc	khoảnh	tuổi	hồng	ngày	xanh
Con	chim	thương	khăng	khiu	cành		

Trần đông, buồn tiếng mong manh gọi buồn...

(trích Khi cây bàng đỏ lá... - Đinh Thường)

Cây	bàng	đứng	lặng				
Một	chút	rung	rinh				
Hít	thở	mùi	rom	ngày	mùa	no	đủ

Đứng mát cho đàn trâu cạ sừng

Cây	bàng	vẫn	đứng	trông					
Mầm	xanh	vươn	ánh	sáng	khi	mùa	xuân	thúc	đục
Khi	nhẹ	nhàng	trút	lá	vàng	bay			

Gửi lời buồn xuống đất im...

(trích Cây bàng - Bùi Sỹ Hoa)

b. Thân bài

- Giới thiệu, miêu tả, giới thiệu chung về cây bàng mà em muốn biểu cảm:

- Vị trí trồng, đã được trồng bao lâu rồi?
- Chiều cao, đặc điểm tán lá của cây bàng
- Cảnh sắc cây bàng thay đổi như thế nào qua các mùa trong năm...

- Biểu cảm về cây bàng

- Những kỉ niệm, gắn bó của em với cây bàng (về những ngày tháng học sinh, những giờ ra chơi, những buổi tâm sự với bè bạn...)
- Cảm xúc của em khi phải tạm xa rời cây bàng (nghỉ hè, nghỉ tết, chuyển trường, chuyển nơi ở...)
- Tình cảm của em trong giây phút gặp lại cây bàng sau những ngày tháng xa cách

- Kể lại một kỉ niệm/ một hình ảnh ấn tượng mà em nhớ mãi về cây bàng

c. Kết bài

- Suy nghĩ, tình cảm của em dành cho cây bàng
- Mong muốn, lời gửi gắm yêu thương đến cây

Dàn bài Biểu cảm về cây bàng - Mẫu 3

a. Mở bài

- Một loài cây lưu trữ biết bao kí ức hồn nhiên, vô tư của tuổi học trò ngoài cây phượng thì đó chính là cây bàng.

b. Thân bài

- Miêu tả:

- Từ xa nhìn vào, trông bác cứ như một người vệ sĩ đứng giữa sân để bảo vệ an ninh cho trường vậy.
- Thân cây sần sùi, to lớn, phải đến bốn, năm vòng tay của bọn trẻ chúng tôi ôm mới xuể.
- Sao mà bác to quá!

- Cây cao đến lầu ba của trường.
- Tuy to lớn là thế nhưng các cành cây chỉ vươn ra các nhánh khẳng khiu, dài và cố gắng với đến từng lớp học như muốn lắng nghe thầy cô giảng bài cùng với học sinh.
- Trên cành cây chỉ chít những chiếc lá xanh và điểm xuyên là một vài chiếc lá vàng do đã vào thu.

- Kể chuyện:

- Ngồi dưới gốc bàng, những kỉ niệm thời học sinh cứ xuất hiện trong đầu tôi.
- Nhớ lắm những kỉ niệm thuở nào!
- Nhớ nhất là câu chuyện đã xảy ra cách đây hai năm tức là lúc tôi học lớp năm.
- Vào giờ ra chơi, tôi cùng các bạn trong lớp xuống sân để bày trò chơi
- Đứng dưới gốc cây bàng, chúng tôi đã nảy ra ý định chơi trò chơi leo cây, ai leo cao nhất trong hai phút sẽ chiến thắng.
- Tôi đã chiến thắng được hiệp một nhưng vì quyết tâm muốn chiến thắng hiệp sau nên tôi đã leo lên rất cao, bỗng có một con thằn lằn chạy ngang qua mặt tôi làm tôi hoảng quá, tôi té xuống và đập cánh tay xuống đất.
- Do quá đau nên tôi oà khóc và được cô y tế bế vào phòng ngay lập tức để băng bó.
- Sau mười phút, cô bảo tôi bị gãy xương do bị va đập mạnh. Các thầy cô ngồi bên cạnh giúp tôi bằng cách động viên tôi rất nhiều.
- Giờ đây khi đứng dưới gốc bàng, tôi lại nhớ đến kỉ niệm thuở nào
- Sao mà thân thương quá!
- Tôi quý cây bàng này lắm. Bàng đã cho tôi rất nhiều kỉ niệm khi còn là học sinh tiểu học.
- Nhớ lắm những trò chơi “nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò”, những câu chuyện sẽ chia cùng nhau dưới gốc bàng, cùng những tiếng cười khúc khích, giòn tan của tuổi học trò chúng tôi.

c. Kết bài

- Bàng đã trở thành một người bạn thân thiết của tôi.
- Một người mà tôi tin tưởng để chia sẻ niềm vui và nỗi buồn

Các bài văn mẫu Biểu cảm về cây bàng

Mẫu văn Biểu cảm về cây bàng số 1

Mùa đông là mùa cây cối im lìm, ngủ say trong cái giá buốt của đất trời. Nhưng thực ra, ở sâu bên trong những hàng cây vẫn đang lặng lẽ kể nên câu chuyện của riêng mình. Mà em vẫn yêu nhất là câu chuyện của cây bàng già ở đầu ngõ.

Nhà em nằm trong một con ngõ nhỏ. Ở ngay đầu ngõ, được trông một cây bàng cao lớn, nó như một tấm biển báo để đánh dấu sự hiện diện của con ngõ ấy. Vì thế, người ta thường ưu ái mà gọi nơi đây là ngõ cây bàng. Chẳng ai biết cây bàng được trồng từ bao giờ, được ai trồng. Chỉ biết, khi hộ dân đầu tiên chuyển đến đây, cây bàng đã sừng sững ở đó rồi. Vậy nên, chẳng có gì bất ngờ khi nó đã là một cây bàng già. Tuy nhiên, thật chẳng biết đúng sai khi bảo nó là cụ bàng già nua. Bởi tuy tuổi cao, nhưng cây bàng nom vẫn đóm lóm. Vẫn xanh mượt, hò hẹn với đủ loài chim vào mỗi mùa xuân.

Một năm có bốn mùa em luôn được đồng hành cùng cây bàng ấy, nhưng em yêu nhất vẫn là ngắm cây bàng vào mùa đông. Mẹ thường bảo, cái thú của mày sao mà kì. Đôi khi em cảm thấy mình kì thật, nhưng cũng chẳng sao cả. Khi người người yêu tán bàng xanh mượt vào mùa hạ, yêu ngon đuốc bàng đỏ rực vào mùa thu. Thì phải có những người như em yêu cây bàng vào mùa đông. Vậy mới công bằng chứ. Nếu không, bàng sẽ cô đơn lắm.

Khi vào chính đông, là lúc cây bàng đã rụng hết lá, cả thân cây trơ trọi khẳng khiu. Đó là thời gian duy nhất mà chúng ta có thể chiêm ngưỡng hết toàn bộ những cành, những nhánh của nó. Chúng tỏa ra đan xen vào nhau một cách ngẫu nhiên, nhưng vô tình lại thật đúng điệu. Từ dưới nhìn lên, những cành cây như những vết cắt, biến bầu trời mùa đông trắng xám, ảm đạm thành một bức tranh được ghép nên từ vô vàn mảnh nhỏ. Những hôm được nghỉ, em sẽ mặc thật ấm, chạy ra dưới gốc cây, trèo lên cành thấp nhất, ngồi ở đó, đọc một cuốn sách yêu thích. Vui biết bao nhiêu. Khi ngồi tựa lưng thật sát vào thân cây. Em dường như cảm giác được phía sau lớp vỏ thô ráp, sần sùi ấy, cả dòng nhựa sống đang sôi trào, đang vồn vã chảy lên trên, chuẩn bị cho những mầm non đón chào xuân mới. Từng nhịp thở tuy nhỏ, tuy chậm rãi nhưng vẫn thật rõ ràng. Đó là nhịp đập của cây bàng, của đất trời trong tiết đông. Nó chậm đến mức người ta tưởng như đất trời đang say ngủ chờ nàng xuân đánh thức. Nhưng thực ra, nó đang âm ỉ mà luân chuyển, làm nốt những điều cuối cùng trước khi nhường chỗ cho mùa vui.

Vậy nhưng, dù là mùa nào, dù là khoảnh khắc nào, em vẫn đều yêu cây bàng nhiều lắm. Em mong rằng, dù mưa gió hay nắng gắt gây vẫn vững chãi ở nơi đầu ngõ ấy. Để mỗi ngày, em sẽ đi ngang qua, khúc khích mà cười “Chào cây bàng nhé!”.

Văn mẫu Biểu cảm về cây bàng số 2

Cây bàng oi
toả bóng tháng năm dài
dưới vòm lá
tuổi thơ dễ thương bao mơ mộng đẹp
rồi một sớm lớn khôn
nhật chiếu lá mà lòng nghĩ suy...

Đó là những câu hát mà em vô cùng yêu thích trong ca khúc Cây bàng của nhạc sĩ Trần Lập. Mỗi lần những câu hát ấy vang lên, hình ảnh cây bàng già ở góc sân trường tiểu học cũ lại hiện về trong tâm trí em

Cây bàng ấy già lắm rồi, không ai biết nó đã bao nhiêu năm tuổi. Chỉ biết, từ lúc xây trường nó đã sống ở góc đấy rồi. Thấy cây đẹp nên người ta không chặt đi mà để nguyên như thế, xây khung bao xung quanh. Vì vậy, chúng em thường gọi là cụ bàng. Trên thân cây, là rất nhiều những mảng rêu xanh bám lên. Cô giáo bảo, đó chính là dấu vết của thời gian, chỉ những cây sống rất lâu thì mới có. Dưới gốc cây, có một thảm nhỏ những hoa mười giờ do chúng em trồng và chăm sóc, nhằm trang trí thêm cho cụ.

Cụ bàng cao lớn lắm, cao hơn bất cứ cây gì trồng trong trường học. Và tán lá của cụ cũng lớn lắm, che mát cả một khoảng sân to. Thế nên, chẳng lấy làm lạ khi gốc cây của cụ luôn có rất đông học sinh ngồi chơi. Điều em yêu thích nhất chính là nằm lên chiếc ghế đá dưới gốc cây, gác đầu lên cặp sách mà nhìn xuyên qua tán lá dày và rộng ấy, mơ tới trời xanh. Mùa hè, nhìn lên chỉ thấy một màu xanh mát mát, vẽ ra những ô nhỏ đủ hình dáng ánh nắng. Mỗi khi cơn gió nghịch ngợm lướt qua, các vệt sáng ấy lại nhảy nhót khắp sân, như những cô cậu học trò nhỏ đang sung sướng mà tung tẩy sau giờ học mệt mỏi. Mùa thu, em lại nhìn thấy một mảng trời đỏ rực, như ngọn lửa. Ngọn lửa ấy không tươi mới, phơi phới như màu đỏ của hoa phượng. mà mang chút gì đó mệt mỏi, phong sương. Lúc này ánh nắng cũng nhạt nhòa, những chiếc lá cũng thưa dần đi. Mỗi khi một luồng gió se lướt qua, lại thêm vài chiếc thuyền nan đỏ tía từ già cụ bàng già mà về

với đất mẹ. Thế là như trò chơi hé mở bí mật, các chiếc lá rụng càng nhiều, hình ảnh bầu trời thu trong xanh càng hiện lộ nhiều hơn. Nhắm mắt lại, em tưởng như mình đang bay trong những mây trời. Mùa đông đến, góc bàn tro trọi, những cành khô khẳng khiu rạch giữa trời tạo thành những hình khối khó hiểu. Đó là cụ bàng đang ngủ đấy. Nhưng cũng không hẳn là cụ đang ngủ. Cụ chỉ giả vờ thế thôi. Thực ra, cụ đang âm thầm mà hút lấy, mà trữ lấy những tinh hoa của đất trời từ lòng đất sâu, từ sương đêm ẩm ướt. Cứ thế, cây bàng già âm thầm làm việc, âm thầm chờ đợi. Cụ chờ điều gì thế nhỉ? Cụ chờ khoảnh khắc nào thế nhỉ? À, ra là cụ đang chờ một khoảnh khắc. Cái khoảnh khắc mà cánh én nhỏ chao liệng trên nền trời xanh, mang theo những hạt bụi của mưa xuân. Cái khoảnh khắc mà lòng người bồi hồi, thổn thức, mà các em học sinh chộn rộn, ngóng chờ. Ấy là khi xuân về. Hòa với nhịp thở của nàng xuân, cụ bàng cũng như trẻ lại. Từ các cành khô, những chồi non xanh mơn mớn nhú lên. Chúng ngại ngùng chào anh chim én, chào chị mưa xuân, chào các cô bé học trò dưới sân trường. Rồi uốn mình lên, thành những chiếc lá non xanh. Chẳng mấy chốc, em lại được nhìn thấy một cụ bàng trong tấm áo non tơ.

Vậy đây, suốt bốn mùa, em luôn thầm lặng mà ngắm nhìn cây bàng đổi thay như vậy. Và có lẽ, chính cụ bàng cũng đang trầm tư mà quan sát em. Quan sát em nằm mơ mộng trên ghế đá, quan sát em cùng bạn bè chơi nhảy dây, đuổi bắt, quan sát em trong những buổi vội vàng ôn bài chuẩn bị cho mùa thi. Từ lúc nào không hay, em và cụ bàng đã trở thành tri kỉ của nhau. Không cần một cái nắm tay, một lời chào hỏi, một cái ôm ấm áp, chỉ cần trái tim luôn đong đầy yêu thương thôi, ấy đã là tri kỉ rồi.

Sau khi lên lớp 6, em đi học ở một ngôi trường mới. Ngôi trường mới ấy rất lớn, rất đẹp, cũng trồng rất nhiều cây bàng. Thế nhưng, chẳng có cây bàng nào thay thế được cụ bàng trong lòng em cả. Thỉnh thoảng, em lại đạp xe ra trường tiểu học cũ. Mang theo cặp sách, tìm đến chiếc ghế đá dưới gốc cụ bàng, để nằm lên đó, lim dim mà mơ mộng về trời cao qua những kẽ bàng.

Bài văn mẫu Biểu cảm về cây bàng số 3

Trong bài thơ Khi cây bàng đổ lá... nhà thơ Đinh Thường đã viết:

Cây	bàng	đỏ	lá	mùa	Đông
Chạm	vào	khắc	khoảnh	tuổi	hồng ngày xanh
Con	chim	thương	khẽ	khiu	cành

Trần đông, buồn tiếng mong manh gọi buồn...

Những câu thơ ấy khiến lòng em lại thổn thức nhớ về cây bàng già trước sân nhà bà nội.

Cây bàng ấy được trồng từ khi nội em vừa sinh đứa con trai đầu lòng. Vậy là nó còn lớn tuổi hơn cả bố em nữa. Tuổi thơ của em - một đứa trẻ ở nông là những tháng ngày quanh quần chơi đùa bên gốc bàng và những nắm rơm thơm phức. Cây bàng sống rất lâu rồi, nên nó rất cao, cao vượt qua cả hàng mái ngói đỏ tươi của nhà bà nội. Che mát cả khoảng trời bé xíu kia. Dưới cái nhìn

của em lúc ấy, cây bàng như là một gã khổng lồ ngạo nghễ không gì vượt qua được. Trời nắng chang chang, đứng dưới gốc cây sẽ mát rười rượi. Trời mưa rào xối xả, đứng dưới gốc cây là chẳng thể nào bị ướt.

Gốc cây bàng ấy, là nơi cho em và những đứa trẻ bày đủ trò chơi. Nào ô ăn quan, nhảy dây, trốn tìm. Là nơi, chúng em chỉ với chiếc chấu cũ, một vài que củi đã dựng thành túp lều nhỏ xinh. Những chiếc lá sẽ được dùng làm quạt nhỏ, đứa nào giỏi leo trèo sẽ tìm những chiếc lá to nhất, xanh nhất. Khiến ai cũng ngưỡng mộ. Quả bàng khi chín chuyển vàng, đập vỡ phần vỏ, để lộ nhân cơm trắng, chan chát bên trong là món ngon thượng hạng của những đứa trẻ quê nghèo. Những thứ ấy cùng em trải qua những năm tháng tuổi thơ

Còn nhớ hồi ấy, mỗi khi sang đông, cây bàng lại rụng lá, rụng đến khi chẳng còn chiếc lá nào cả. Thân cây trơ trọi, khẳng khiu và cô đơn. Em và các bạn lo cây rét, đi gom rơm ở các nhà về, vây quanh gốc cây để ủ ấm. Thậm chí còn lấy những chiếc áo cũ không mặc nữa quàng cho cành cây. Bà nội nhìn thấy thế, chi bật cười, để cho những đứa trẻ được tự do sống với tấm lòng yêu thương trong sáng.

Năm lên lớp 3, cả nhà em chuyển lên thành phố. Bạn bè, hàng xóm ai cũng ngưỡng mộ, chúc mừng. Riêng em chẳng vui gì cả. Chỉ thấy buồn thôi, bởi em sẽ nhớ nội, nhớ cây bàng già, nhớ các bạn nhiều lắm. Ngày em lên xe rời đi là một ngày mùa hè đầy nắng. Những chiếc lá bàng cứ rung rinh, như muôn nghìn bàn tay đang vẫy chào tạm biệt em. Thế là từ lúc ấy, nghỉ hè luôn là thời gian em mong mỏi nhất. Vì khi đó em sẽ được về quê thăm nội, thăm cây bàng già trước sân. Những hôm ấy, trời trong xanh, nắng vàng ruộm, em cùng bà ngồi dưới gốc bàng, tựa lưng vào thân cây, kể cho nhau nghe những câu chuyện trong suốt mấy tháng qua.

Đối với em, cây bàng là một người bạn thân thiết, cùng em trải qua những tháng ngày tuổi thơ vô tư lự. Sau này, dù đi qua nhiều vùng đất, nhìn ngắm nhiều khung cảnh hào hoa tráng lệ. Thì đối với em, hình ảnh mái ngói đỏ, cái sân đất nâu, những nắm rơm vàng cùng cây bàng già cỗi vẫn sẽ mãi là hình ảnh đẹp nhất.

Mẫu viết TLV Biểu cảm về cây bàng số 4

Tôi biết đến cây bàng là vào năm lớp một khi bước vào ngôi trường tiểu học, cây bàng trên sân với những chiếc lá thật to, cành cây vươn ra gần như che đi cái nắng chói chang đang chiếu rọi.

Cũng chẳng hiểu vì sao cây bàng lại thường được trồng trên sân trường đến thế có lẽ vì những đặc điểm của cây phù hợp với trường học.

Cây bàng như nhìn tôi lớn lên, cho dù là ngôi trường nào, cấp một, cấp hai hay cấp ba thì cây bàng vẫn luôn có mặt trên sân trường như để lưu giữ lại những kỉ niệm học trò, kỉ niệm thời trẻ con tinh nghịch của tôi vậy. Cây bàng mang trong mình một nét đẹp riêng biệt mà cho dù ở bất cứ mùa nào thì nét đẹp đó vẫn luôn hiện hữu. Vào cuối mùa hạ đầu mùa thu cũng là khoảng thời gian mà tôi cũng như tất cả học sinh cấp sách đến trường sau một khoảng thời gian nghỉ hè dài, tôi vẫn nhớ hình ảnh lưu lại trong tâm trí tôi khi đó là cây bàng nằm ở một góc sân trường dưới cái nắng đã bớt đi phần nào gay gắt, những chiếc lá khê lay nhẹ chắc do cơn gió nào đó vừa đi qua, nhìn cây bàng lúc đó thật đẹp và cũng là vì nằm ngay phía góc sân trường đó cũng là lớp tôi. Cây bàng đứng đó lay nhẹ như thể chào đón sự trở lại của chúng tôi sau những ngày tháng nghỉ hè không gặp. Rồi cũng chẳng biết từ lúc nào trên sân trường là những chiếc lá màu vàng úa của lá bàng, chiếc lá to nhưng đã ngả màu héo úa. Nhìn thấy những chiếc lá trên sân tôi mới nhận ra từ lúc nào cây bàng đã khoác trên mình chiếc áo màu vàng úa thay cho màu xanh đầy sức sống lúc đầu mùa, tuy vậy cây bàng vẫn đẹp, một nét đẹp buồn khiến cho người nhìn vào đó cũng chẳng vui nổi. Rồi từng cơn gió cứ thế dần mạnh hơn, lạnh buốt kéo theo những chiếc lá bàng rơi rụng đầy cả một khoảng sân trường, gió cùng cái lạnh kéo theo mùa đông đến, cô cậu học trò khoác trên mình những chiếc áo ấm, trên cổ là chiếc khăn len ấm áp, nhìn ai cũng giống như những chú gấu bông ấm áp chỉ có mỗi cây bàng vẫn lặng lẽ đứng đó chẳng mặc thêm áo, chẳng ấm áp và cũng chẳng còn lá. Giờ đây cây bàng khô cằn già cỗi khăng khiu với những cành cây khô gầy nhưng cây lại vô cùng kiên cường chống chọi lại cái giá lạnh đó trông mùa mưa bão để rồi khi mùa đông qua đi, cây bàng lại tràn trề nhựa sống với những chồi non xanh mơn mớn gọi cho ta vô vàng sức sống, chồi non tựa như một sự hồi sinh phép màu, trong làn hơi sương lạnh kèm theo đó là cơn mưa bụi những chồi non vươn mình lớn dậy mạnh mẽ đầy nhiệt huyết giữa mùa xuân. Một năm bốn mùa trôi qua thật nhanh, trải qua bao sóng gió thăng trầm thì cây bàng vẫn đứng đó như một người cô người thầy chờ đợi sự trưởng thành của học trò vậy, mùa hạ đến, mùa của sự chia tay của nỗi buồn nhưng cây bàng lại như che dấu đi nỗi niềm ấy ra sức vươn mình che chở cho các cô cậu học trò những ngày cuối hạ với tán lá xanh non đang dần chuyển màu đậm hơn, dày hơn, đầu đó là những quả bàng rơi rụng kèm theo đó là một vài bông hoa rơi nhẹ trên sân trường như thể chia tay chúng học trò vậy. Dưới gốc cây bàng ấy học trò chúng tôi đã có không biết bao nhiêu là kỉ niệm đẹp, là những hôm chơi đuổi bắt nhơ cây làm lá chắn, là

những hôm cùng nhau ôn bài dưới tán cây ấy, là những lúc đọc sách dưới gốc cây nhờ những cơn gió nhẹ lật hộ trang sách,... từng kỉ niệm một điều in sâu trong tiềm thức, những kỉ niệm đó nhẹ nhàng bình yên và đẹp đến lạ.

Thời gian qua đi những cô cậu học trò cũng dần lớn, rồi đến lúc cũng rời xa mái trường thân yêu để đến với những ước mơ của bản thân, rồi sẽ phải chia tay những cây bàng góc lớp, chụp lại những khoảnh khắc đẹp nhất cũng là chụp lại cây bàng lớp học như để kỷ niệm một thời tuổi thơ vô cùng tươi đẹp. một thuở học trò chợt nhớ chợt quên, một thuở học trò khi nhớ lại những giọt nước mắt sẽ rơi nhưng rồi đâu đó lại là những tiếng cười.

Bài văn mẫu biểu cảm về cây bàng số 5

Trong các loài cây trên đất nước Việt Nam, cây nào cũng có vẻ đẹp và ý nghĩa riêng của nó. Nhưng với tôi, có lẽ cây bàng là người bạn vô cùng thân thiết. Tôi yêu bàng như một sinh thể sống bởi bàng là chứng nhân cho biết bao kỉ niệm vui buồn thời thơ ấu của tôi.

Từ khi biết nô đùa, chạy nhảy cùng lũ bạn gần nhà, tôi đã thấy cây bàng đứng sừng sững ở đầu làng gần khu chợ nhỏ từ bao giờ. Nhìn từ xa, cây bàng như một chiếc ô khổng lồ. Thân cây to, nổi lên những u, những cục sần sùi. Bà tôi bảo đó là mắt của bàng. Rễ cây bám sâu vào trong lòng đất vững vàng qua mưa gió.

Các bạn cùng lứa tuổi với tôi thường ngắm màu đỏ của hoa phượng để đón chờ hè tới. Nhưng tôi lại thích ngắm sự đổi thay kỳ diệu của những mầm chồi non của bàng chuyển dần thành lá – với tôi, đó là sự báo hiệu của ngày hè. Mùa hè, bàng khoác trên mình chiếc áo màu xanh. Những tán lá như những chiếc lọng xanh mát rượi che đi cái nắng oi ả trong buổi trưa hè. Dưới gốc bàng là cả một kho cổ tích của lũ trẻ con xóm nhỏ. Bọn trẻ chúng tôi thường lấy lá bàng làm những chú trâu chọi, nghênh nghênh đôi sừng nhọn hoắt, sấp vào nhau trong tiếng hò reo náo nhiệt. Những đêm trăng sáng mát điện, chúng tôi lại rủ nhau chơi trò “rồng rắn” quanh gốc bàng cổ thật vui...

Gốc bàng xù xì, rễ toả ra nhiều phía nên bao nhiêu sinh lực bàng dành hết cho lá, cho cành, cho những chùm hoa trắng nhỏ li ti kết thành trái. Bàng hứng nắng trên đầu để gốc mát quanh năm, để ánh nắng trưa hè lọc qua lung linh huyền ảo. Trong tán lá bàng xanh ấy là thế giới riêng của những chú chim sẻ, chim sâu bé nhỏ. Đứng dưới gốc bàng nghe tiếng kêu lách chích của chúng rộ lên thật vui tai.

Tạm biệt mùa hè, bàng đón thu sang với làn sương mỏng cùng ánh nắng thu hanh hao để những chiếc lá xanh của mình chuyển dần sang màu vàng. Rồi một ngày gió heo may se lạnh, những cơn mưa thưa dần, đó cũng là lúc quanh gốc bàng đã lác đác rụng những quả bàng chín. Lũ trẻ xóm tôi, cứ đi học về là lại đến bên cây bàng tìm hái bàng để ăn. Với chúng tôi, bàng chín là một món đặc sản ngon tuyệt. Bàng chín ăn có vị giòn ngọt, chua chua, hơi chan chát... Nếu ai đã cầm trái bàng chín trên tay, chắc chắn sẽ không thể nào quên được mùi thơm dịu toả ra từ lớp vỏ vàng bóng. Đập vỡ hạt ra bạn sẽ thấy nhân trái bàng màu trắng đục, ăn thơm béo lạ thường. Phải chăng rễ bàng đã phải cần mẫn, vất vả chắt chiu màu mỡ trong lòng đất mẹ để chúng tôi có được những trái, nhân ngon, ngọt lành đến vậy!

Lá bàng từ màu vàng nhạt, đậm dần rồi chuyển sang nhuộm màu đỏ sẫm. Đó là lúc bàng gửi những tấm thiệp hồng đầu đông cho con người, cho cây cỏ. Từng cơn gió bắc thổi mạnh, lá bàng lia khỏi cành bay vào không gian như nuối tiếc điều gì đó rồi nhẹ nhàng đáp xuống cỏ. Đông đã đến thật rồi! Bàng trút lá, cành cây trơ trụi khẳng khiu giữa mùa đông buốt giá. Nhiều hôm mưa

phùn, gió bắc, tôi thấy thương cây bàng vô cùng và thầm hỏi: “Bàng ơi, trời lạnh lắm, bạn có rét nhiều không?”. Lá bàng khô rơi xào xạc trên lối mòn như trả lời: “Cám ơn bạn, mình không sao đâu. Thu qua, đông tới, và rồi xuân sẽ lại sang, chúng tôi quen rồi bạn ạ!”

Giã từ những ngày đông giá rét, xuân về, cây bàng khoác lên mình những đốm lửa màu xanh. Rồi những đốm lửa màu xanh ấy cứ lớn dần, lớn dần,... Bàng tựa mình rung rinh hé mắt nhìn bầu trời xanh thẳm. Và kì diệu thay, chỉ vài ba hôm không để ý, bàng đã hoàn toàn đổi khác với tấm áo choàng xanh non tươi mới. Cây xoè rộng tán, đứng đưa lá cành vẫy gọi chim chóc trở về tụ họp hót ríu ran. Lũ trẻ con chúng tôi lại nô đùa vui vẻ dưới gốc bàng, ngược lên nhìn cây bàng đổi thay sắc áo và mong đợi một mùa hè với bao kỉ niệm tuyệt vời...

Cây bàng thân thuộc, gắn bó với tuổi thơ, với lứa tuổi học trò. Thời gian dần trôi, cây bàng vẫn đứng đó ở đầu xóm nhỏ, xoè tán rộng che nắng che mưa cho bao thế hệ con người. Có ai lớn lên, đi xa còn nhớ về cây bàng? Còn tôi, mỗi khi cầm trái bàng chín trên tay lại nghe như có tiếng ai đó trong gió vọng về: “Bạn ơi, cuộc đời này đẹp lắm!” Đó là tiếng của đất, của trời, hay là tiếng của cây bàng cô thụ thân yêu?...

Văn mẫu Biểu cảm về cây bàng số 6

Hình ảnh cây bàng ở sân trường đã để lại rất nhiều ấn tượng trong em ngay từ khi em lần đầu đến trường.

Cây bàng ở góc trái của sân trường. Thầy hiệu trưởng nói nó được trồng ngay từ khi trường em mới thành lập. Vậy là nó đã trở thành nỗi nhớ của nhiều thế hệ anh chị học sinh đã trưởng thành từ mái trường này. Cây bàng này rất to nên nổi bật ở sân trường. Nó cao đến tầng ba của trường, cành lá cứng cáp, xum xuê vươn ra rất nhiều phía. Thân cây bàng rất to, em và bốn đứa bạn vòng tay nhau mới ôm được thân cây. Rễ của cây bàng rất nhiều và dài, mọc trồi lên cả mặt đất, cong cong trông như các chú rắn. Cây bàng tuy vậy nhưng ăn mặc giản dị lắm. Bao giờ cây cũng chỉ khoác trên mình một tấm áo nâu sần sùi và hay đội chiếc mũ màu xanh. Cây bàng rất đẹp, ngay cả mùa đông cũng vậy. Mỗi khi mùa đông đến, cả cây bàng lại đội chiếc mũ màu đỏ chứ không còn đội chiếc mũ xanh của mùa hè nữa và cây càng lộ rõ vẻ cứng cáp, khỏe mạnh.

Hết kì một thì cây bàng đã trở thành người bạn thân thiết của em và các bạn. Hàng ngày sau những tiết học căng thẳng, mọi người lại ngồi vây xung quanh cây bàng đọc sách, truyện. Khi trời nắng, cây bàng lại phủ bóng mát xuống cho em ngồi. Cây bàng thật là một người bạn tốt..

Càng ngày, cây bàng và em càng trở nên thân thiết hơn, mỗi lần nghỉ hè, ngoài niềm vui được nghỉ ngơi, trong lòng em lại có một nỗi da diết, mong cho thời gian nghỉ hết mau để được gặp cây bàng. Chắc cây bàng ở trường cũng buồn lắm.

Em rất yêu quý cây bàng, đó là người bạn không thể thiếu đối với em. Sẽ không bao giờ em quên được hình ảnh cây bàng.

Mẫu văn Biểu cảm về cây bàng số 7

Hôm nay là ngày hai mươi tháng mười một, sau hai năm trời xa cách ngôi trường tiểu học thân thương, tôi cùng đám bạn cũ quay lại thăm trường. Ngôi trường lúc bấy giờ không khác mấy ngày xưa, lớp học thì sạch sẽ và trông khang trang hơn, hòn non bộ phía sau trường có thêm nhiều loài cá hơn. Tuy vậy, giữa sân trường, bác bàng vẫn sừng sững đứng đó dang hai tay như chào đón chúng tôi trở về. Bác bàng tuy đã già nhưng đó là nơi lưu trữ bao kỉ niệm thân thương thời học sinh. Nhìn bác mà kỉ niệm cứ ùa về trong tôi.

Từ xa nhìn vào, trông bác cứ như một người vệ sĩ đứng giữa sân để bảo vệ an ninh cho trường vậy. Thân cây sần sùi, to lớn, phải đến bốn, năm vòng tay của bọn trẻ chúng tôi ôm mới xuể. Sao mà bác to quá! Cây cao đến lầu ba của trường. Tuy to lớn là thế nhưng các cành cây chỉ vươn ra các nhánh khẳng khiu, dài và cố gắng với đến từng lớp học như muốn lắng nghe thầy cô giảng bài cùng với học sinh. Trên cành cây chỉ chít những chiếc lá xanh và điểm xuyên là một vài chiếc lá vàng do đã vào thu. Đôi khi, có một vài chú chim đậu trên cành và ngân nga những lời hát véo von làm vang động cả một không gian xung quanh khiến cho chúng tôi chộn rộn trong lòng.

Ngồi dưới gốc bàng, những kỉ niệm thời học sinh cứ xuất hiện trong đầu tôi. Nhớ lắm những kỉ niệm thuở nào! Trong những kỉ niệm ấy, tôi ấn tượng nhất là câu chuyện đã xảy ra với tôi cách đây hai năm tức là lúc tôi học lớp năm. Vào giờ ra chơi, tôi cùng các bạn trong lớp xuống sân để bày trò chơi. Đứng dưới gốc cây bàng, chúng tôi đã nảy ra ý định chơi trò chơi leo cây, ai leo cao nhất trong hai phút sẽ chiến thắng. Tôi đã chiến thắng được hiệp một nhưng vì quyết tâm muốn

chiến thắng hiệp sau nên tôi đã leo lên rất cao, bỗng có một con thằn lằn chạy ngang qua mặt tôi làm tôi hoảng quá, tôi té xuống và đập cánh tay xuống đất. Do quá đau nên tôi oà khóc và được cô y tế bế vào phòng ngay lập tức để băng bó. Sau mười phút, cô bảo tôi bị gãy xương do bị va đập mạnh. Các thầy cô ngồi bên cạnh giúp tôi bằng cách động viên tôi rất nhiều. Giờ đây khi đứng dưới gốc bàng, tôi chạm vào vết sẹo năm xưa mà nước mắt tôi rơi xuống, một cảm xúc rất khó tả, kỉ niệm ngày ấy ôi chao! Sao mà thân thương quá!

Tôi quý cây bàng này lắm. Bác bàng đã cho tôi rất nhiều kỉ niệm khi còn là học sinh tiểu học. Nhớ lắm những trò chơi “nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò”, những câu chuyện sẻ chia cùng nhau dưới gốc bàng cùng những tiếng cười khúc khích, giòn tan của tuổi học trò chúng tôi.

Tôi xem bác bàng như một người bạn thân thiết để có thể chia sẻ tất cả niềm vui nỗi buồn của lòng mình. Sau này, tôi sẽ cố gắng về trường thường xuyên để thăm bác. Tôi mong rằng, mỗi lần về trường tôi sẽ lại được thấy bác khỏe mạnh, tươi tốt Bác bàng à, hẹn gặp lại bác vào một ngày không xa nhé!

Văn mẫu 7 Biểu cảm về cây bàng số 8

Trong những loài cây đặc trưng của Hà Nội. Cây bàng có riêng tiếng nói của mình, mỗi mùa có tiếng ca riêng độc đáo, dáng hình không thể trộn lẫn vào cả vòm cây xanh.

Hà Nội có những màu xanh đặc trưng, vừa quý giá như: Sấu tròn tán bốn mùa thường xanh, xà cừ hay đỗ nhưng lực lưỡng như lực sĩ, sung sức nên nhiều bóng mát. Sao đen thẳng vút thách thức cùng bão tố. Hoa sữa ngào ngạt đêm thu, mùa đông lại tự treo màn. Cây sưa (xin đừng nhầm là cây sữa) hoa nở trắng ngần. Tháng giêng tuy ít ngày nhưng lộng lẫy khó loài nào dám thi cùng sắc đẹp. Cây cơm nguội đẹp trong màu vàng lá. Liễu buông tóc thướt tha vào bờ nước Hồ Gươm, với dáng si tình... rồi bằng lăng tím, hoa phượng đỏ...

Còn một màu cây khác, mang riêng tiếng nói của mình, mỗi mùa lại có tiếng ca riêng độc đáo, có dáng hình không giống một ai. Đó là cây bàng.

Rặng bàng Khâm Thiên đã đứng vững qua đêm bom B52 hủy diệt ngày 26 tháng 12 năm 1972, nay càng xanh tốt trải tán, mát rượi những trưa hè của cái phố chang chang đi đúng một đường từ đông sang tây nên còn được gọi là phố xích Đạo. Phố Quán Thánh không nhiều, nhưng bàng đã

cổ thụ điem xuyên vào những tầng cây khác, bèn gan trăm năm che bước cho người vào đền thờ Huyền Thiên Trấn Võ tịch mạch rêu phong, như chuẩn bị thêm cho lòng người một chút Lão Tăng mơ hồ huyền thoại...

Vườn hoa Chí Linh có mấy chàng bàng khổng lồ ở đều bốn chung quanh nhà đền từ đầu thế kỷ. Tiếc, khoảng đầu những năm 80 có một trận rét ghê hồn, tàn bạo hơn bom đạn, làm chết nổi cả rô phi Yên Sở và nó đã đánh gục một chàng bàng và thui chột một chàng khác, nên nay qua đây, vẫn còn thấy một khoảng trống, một nổi vắng tênh trên bãi cỏ xanh như một người xa quên về. Xung quanh Hồ Gươm, cây bàng chịu thân thiếu số, kể cả màu hoa không rực rỡ, làn hương không, ngát thơm. Phía bờ tây có ba cây, sân nhà Thủy Tạ một cây, trước cửa Rạp Múa Rối hai cây gần đền Bà Kiệu xuôi chút ít thêm ba cây gầy guộc.

Có lẽ một phố từng có rặng bàng đẹp nhất, thân cứ nghiêng ra phía mặt đường giao cảnh, khép tán để hào phóng thêu bóng rợp xuống vai người, những thế hệ gái trai sinh ra sau những khoa thi đầy lều chõng với quan chủ khảo, để điệu coi thi. Đó là phố Tràng Thi, mang cái tên vang vọng những anh khóa, thầy đồ phút chốc thành ông Tú, ông Cử, ông Khôi Nguyên, nay chỉ còn thư viện và nơi chữa bệnh cùng nhiều cửa hàng, cửa hiệu... Tràng Thi đã có nhiều nhà cao tầng và đôi bên rặng bàng cũng phần nào bị thời gian khuất phục, và cả bọn một sâu cũng hành hạ khiến nhiều thân bàng chịu số phận hẩm hiu, đành có cây khác đến thế chỗ như com nguội, nhột...

Ngoài mấy phố chính ấy thì bàng cũng còn thừa thớt đó đây ở một vài nơi lẻ tẻ, hoặc làm lọng che sân trường, hoặc chen vào giữa màu xanh khác.

Nguyễn Đình Thi có bài thơ đã phổ nhạc, có câu: “Gặp em trên cao lộng gió - Rừng Trường Sơn ào ào lá đỏ...” không hiểu thứ lá đỏ ấy là lá cây gì, trút lá ra sao, có phải là cây bàng của Trịnh Công Sơn “Cây com nguội vàng, cây bàng lá đỏ...” hay không?

Cây bàng cũng là những công dân của Hà Nội, một loại công dân đặc biệt, mỗi mùa cần một thứ trang phục và điem trang riêng, không chịu quanh năm chỉ một sắc màu nhàm mắt. Hãy bắt đầu nhớ tới mùa xuân có mưa bay lất phất, thứ mưa làm nao lòng người đi xa Hà Nội. Những tán bàng khăng khiu tưởng như cần cỗi hết nhựa sống, chỉ còn chờ một hôm nào đó “ra đi”, bất chợt một hôm bừng mắt, ta gặp những tán bàng cao thấp như chiếc chân nện khổng lồ, ai đã châm lên ngàn vạn ngọn nến xanh, lập lòe rung rinh thấp vào hồn ta niềm lộc mới.

Tàn xuân, nắng mới, giao mùa. Từ những ngọn nến xanh đã xòe bung màu áo quan lục mới này, loáng ướt. Lá chen lá, cành chen cành. Tán cao tán thấp như cây khế khổng lồ được tạo tạc bởi tay mẹ thiên nhiên cho bóng nắng tự ru mình trong gió dập dờn, mơn man da thịt khi ta đi dưới màu rợp mát. Lá bàng to bản, hình phiến, mang dáng trứng ngược, nên nắng đành thua, không như cây hoa phượng thưa thớt, mỏng manh để nắng vẫn lọt xuống vai người.

Mùa thu trữ tình Hà Nội đầy say đắm, lá bàng vẫn mượt như một loại sa tanh mà mỗi đầu cành lá đã chi chít những chùm quả chín vàng, bất chấp loài sâu róm làm thủng lá, có lúc trêu người, cây thả lộp bộp xuống vai người những quả bàng tròn mọng, rồi lăn lóc trên hè phố. Tuổi thơ ai chẳng thích ăn quả bàng đào, bàng mỡ, thoảng thơm. Quả bàng ngọt chìm trong chất, chất tan vào ngọt sẽ thành kỉ niệm tuổi học trò đuổi nhau tranh một quả bàng không thể quên mái tóc rập rễ tràng trên chiếc lưng thon người bạn gái.

Những ngày cuối năm, rét ngọt nắng hanh hay căm căm mưa bụi, mỗi cây bàng mang một tâm sự kín thầm không biết san sẻ cùng ai, nên phải gửi những trang thư đỏ cho trần gian, từng trang cứ bay, cứ rơi khiến cành khô kia đau nỗi đau chia biệt mỗi chiếc lá ra đi. Có lúc ta nhặt được một lá thư đỏ ấy, cầm trong tay vô tình, lau đi lau lại làm nó bóng lộn như một mảnh sơn mài, không thể vứt đi phải mang về ép vào trang sách làm cái đánh dấu trang đang đọc dở.

Mẫu Biểu cảm về cây bàng số 9

Khi sắp hết một đời lá, cây thường trả cái màu xanh cho trời đất để tìm đến với hanh hao vàng. Từ vàng nhạt màu nắng non đến vàng thẫm ưu tư rồi nhẹ nhàng tạm biệt cảnh theo gió trở về cõi vĩnh hằng. Bởi thế, người ta nghĩ đến thu, nhớ đến mùa thu người ta nhớ đến màu vàng định mệnh. Nhưng có một loài cây không chịu tuân theo sự sắp đặt của tạo hoá. Nó không tìm về với màu vàng nguyên thủy của lá thu, cũng không tìm về với thu để rụng lá. Nó tìm về với màu đỏ và dừng lại vài ngày trên gam màu ấy trước khi rụng. Lúc những cơn gió đông lạnh buốt len khắp. Đó là cây bàng, thứ cây người ta trồng nhiều trên sân trường để lấy bóng mát cho lũ học trò. Thứ cây gần gũi với học trò chỉ sau phượng.

Trời lạnh dài suốt tháng chạp, bàng bắt đầu chuyển màu cũng vào những ngày cuối đông ấy. Từ màu lục già sẫm, bàng ghé một chút nhìn màu vàng rồi chuyển mình sang màu đỏ. Trong cuộc chuyển mình ấy, bàng cho ta cảm giác bất ngờ đầy thú vị. Giữa trời đông xám lạnh, bàng đem đến sắc đỏ lộng lẫy. Cả cây không sót một chiếc lá nào màu xanh, sắc đỏ như ngọn lửa bùng sáng, ấm nồng những ngày đông giá rét. Ta yêu cái màu đỏ rực nồng nàn ấy như yêu cái nồng nàn mãnh liệt của con người đất Việt. Rồi lá đỏ rơi, lá đỏ tạm biệt cây để trở về với hư vô khi đã đi trọn một đời lá, khi đã làm xong phần việc mà tạo hoá giao cho khi sinh ra nó. Tạm biệt cây để lại nhường chỗ cho một lứa lá mới, một thế hệ mới. Không cố hữu, không tranh giành, những

chiếc lá đỏ ấy thanh thản vì biết rằng, suốt một năm qua, nó đã cần mẫn xoè tán, che mát cho bao cô cậu học trò. Nó cũng đã chứng kiến bao buồn vui, bao kỉ niệm, vui cùng, buồn cùng học trò. Nó thấy mình đã thật sự có ích nên ra đi mà không còn phải vắn vương hay tự trách thân tiếc nuối. Lá rụng đến tận cùng, không còn một chiếc nào trên cây.

Dáng bàng được xem là đẹp nhất. Ngay cả lúc này, khi chỉ còn trơ lại những cành khô khốc nó vẫn kiêu hãnh vươn mình, xoè bàn tay gầy guộc lên trời cao như chờ đợi để đón nhận quà tặng của thời gian. Vốn không hào phóng nhưng lúc này bà mẹ thời gian lại mở lòng thơm thảo với bàng. Những cây khác phải đợi suốt cả một mùa đông dằng dặc lạnh mới được ban chồi non thì bàng được ưu ái hơn hẳn. Chỉ sau cái hành động quyết liệt, rũ đến tận cùng, tận ngọn những chiếc lá đỏ của mùa thu, một thời gian không dài lộc đã về trên bàn tay gầy xoè rộng của bàng. Không chỉ riêng một mình lá lạ khác khi rụng, búp bàng cũng thế. Dáng mọc thẳng đứng trên cành, nhanh đến ngỡ ngàng như là vừa qua một đêm thôi, ai đã thả ngàn vạn búp lá nhỏ khắp các cành cây. Xanh biếc, chi chít. Những búp non ấy xoay thành tán tròn quanh thân cây. Bàng lại vươn mình, kiêu sa khoe dáng, khoe sắc. Rồi búp non lớn nhanh thành lá, lá đứng thẳng và cao chùng gang tay nhưng chưa xoè ra mà cuộn tròn, vểnh lên như tai chú thỏ mỗi khi giồng lên nghe ngóng. Bàng thật lạ phải không? Nhưng chưa hết đâu. Nếu để ý bạn sẽ thấy, khi lứa lộc đầu tiên ấy bắt đầu xoè thành những chiếc lá nhỏ bàng sẽ cho ta lứa lộc nối tiếp. Lứa lộc thứ hai của bàng có màu hồng thắm. Bàng bây giờ khoác một chiếc áo màu lục non, điểm những chấm hồng thắm đó. Nó lại kiêu hãnh vươn mình. Và nếu ta bận bịu, ta mãi mê với công việc, ta quên không để ý cây mỗi ngày thì chỉ mười, mười lăm ngày sau, chợt nhớ đến cây, nhìn đến cây ta phải thốt lên tiếng xuýt xoa, ngỡ ngàng. Lá đã xoè kín, tán đã như chiếc ô xanh không lồ, và hơn hết, ta có cảm giác như nó vẫn y như thế từ năm ngoái, năm kia và từ bao giờ không biết nữa. Đứng sừng sững như vĩnh hằng cùng thời gian, như bình thản trước mọi sự đổi thay.

Nắng hè tung bừa khắp nơi. Bàng càng có cơ hội thể hiện mình với các cô cậu học trò. Lá bàng như mời, như vẫy gọi, như khiêu khích cái khát vọng vươn lên mãnh liệt của tuổi trẻ mà những ngày tháng học trò mới là sự bắt đầu. Trong tán lá bàng xanh mươn mướt ấy sự sống và ước mơ ăm ắp trào dâng, chảy không vơi cạn. Nào các bạn trẻ, hãy đồng hành với màu xanh hy vọng ấy đến tận cùng của ước mơ. Và ngày mai, trong bộn bề ký ức của tuổi học trò bạn sẽ thấy có thấp thoáng tán lá xanh bên hi của bàng. Thấy cuộc đời mình đẹp hơn khi mỗi ngày ta biết vươn mình lớn dậy, sống mãnh liệt và có ích như cây bàng tưởng như vô tri kia.

Bài văn Biểu cảm về cây bàng số 10

Nhắc đến Hà Nội là nhắc đến cánh hoa đào Nhật Tân tươi thắm, đến bát canh sấu ngày hè làm dịu mát cái nắng gắt gay, đến hương hoa sữa dịu dàng, vương vấn từng bước chân trên phố. Và, đã là người Hà Nội, có lẽ tuổi thơ ai cũng ít nhất từng một lần ném thử vị thơm bùi của quả bàng khi gió lạnh se se...

Không hiểu sao, tôi lại yêu nhất cây bàng vào mùa thu, khi nắng thu vàng dịu như mật ngọt làm sáng bóng lên từng mặt lá. Ai thấy mình đẹp mà chẳng vui. Cây bàng thay áo đẹp cũng vui. Bàng xôn xao dõi theo bước chân em bé cắp sách tới trường ngày khai giảng, biết khi chiều về, thể nào em bé cũng tới gốc cây, chăm chú tìm giữa tán lá những đốm sáng vàng. Quả bàng đấy! Trong bàn tay thơ bé, trái bàng nhỏ xinh đã ngọt ngào toả hương...

Tiết trời đã sang đông. Từng đợt gió lạnh làm con người phải co lại trong chiếc áo ấm. Bàng thì ngược lại, cứ nhả nha thả từng chiếc lá xuống như em bé chơi đếm ngón tay. Những chiếc lá từ lúc ở trên cành đã kiêu hãnh đón luồng gió lạnh từ phương Bắc tràn về, tự thấy mình khô se đi rồi dứt khoát bứt cuống mà nhẹ nhõm rơi xuống. Bấy nhiêu lá là bấy nhiêu áo cho Mẹ đất đang ấp ủ những mầm non. Sau khi cởi bỏ tấm áo đẹp của mình, bàng chỉ còn tấm thân sần sùi với những cành khẳng khiu. Bàng thu mình ngủ ngon lành trong tiếng ru của gió. Cứ ngủ ngon nhé bàng, để xuân về rồi vươn mình bừng dậy!...

Một giấc đêm của ta qua nhanh bao nhiêu thì giấc ngủ đông của bàng cũng chóng hết bấy nhiêu. Mọi người đều mong chờ cái thời khắc thiêng liêng khi mùa xuân mang theo hi vọng gõ cửa từng nhà. Cô bé nhặt trái bàng hôm nào xúng xính trong bộ quần áo mới, mang một chữ “Lộc” thắm đỏ dán lên cây. Cô bé yêu cây bàng, bé có thấy cây bàng đang vươn lên hãnh diện hay không? Có đấy, vì ngày nào cô bé cũng ra đây tâm sự với cây bàng, để một ngày mừng rỡ reo vui: Cây bàng có chồi non rồi? Đúng đấy, nhờ chữ “Lộc” của cô bé, bàng đang khoe những cái chồi nhỏ xíu đầy cành. Cũng như chúng ta chứng kiến một em bé ra đời sau bao khó khăn của người mẹ thôi. Cảm giác vui sướng nhẹ nhõm này, chẳng phải ai cũng được biết đâu. Giữa mùa xuân cả đất trời tràn một màu xanh ngọc bích, làm nên sắc màu ấy, bàng cũng góp phần.

Rồi những hạt mưa phùn lác rắc nhường chỗ cho nắng gắt, cơn giông chiều. Cô bé ráo riết chuẩn bị cho kì thi cuối năm nên chẳng mấy khi đến chơi với bàng nữa. Bàng buồn hiu. Những chồi non đã khỏe khoắn vươn ra xoè tán, khoác chiếc áo mới cho bàng. Sau mỗi lần tắm dưới những

giọt nước trĩu nặng mát lành của cơn mưa rào, những chiếc lá lại càng sáng bóng hơn, xanh mướt một màu. Nhưng bàng còn đẹp với ai, khi hầu hết con người bây giờ sống như máy, vội vã đi, hối hả về họ đắm chìm trong khói bụi cuộc sống, nhưng chẳng bao giờ dừng chân để xem cây cối bên đường đã thay đổi thế nào. Bàng thấy tiếc cho họ. Sao họ không như bàng đây, lim dim mắt nghỉ ngơi giữa tiếng dế, tiếng ve râm ran. Trong bàng đang rạo rức tuôn chảy dòng nhựa sống được những cái rễ chắc khoẻ cắm sâu vào lòng đất cần cù đưa lên. Bàng hào phóng gửi tặng dòng nhựa đó cho những chú ve nhỏ và được đền đáp bằng dàn đồng ca suốt cả một mùa hè...

Một ngày của bàng bằng một năm đời người. Từ một mầm cây nhỏ, bàng đã lớn, đã thấy, đã nghe, đã chứng kiến bao điều trong cuộc sống... Cô bé nhất trái bàng ngày nào giờ đã trưởng thành. Đôi lúc trở lại góc phố xưa, cô vẫn ngược đôi mắt ướn nhìn lên tán bàng. Bàng lại nghiêng tán toả bóng vỗ về cô... Cứ thế, bao thế hệ người Hà Nội sinh ra, lớn lên. Còn bàng, bàng vẫn đứng đấy, mỗi mùa thu về lại thả những quả vàng cho những cô bé và xòe tán chõ che cho những đứa trẻ lang thang không mái ấm...

Mẫu bài văn Biểu cảm về cây bàng số 11

Đông lạnh. Một ngọn gió sắc nhọn vuốt qua làm rơi xuống vai tôi một chiếc lá bàng già, vàng sẫm. Chiếc lá úa cuối cùng. Tôi nhẹ nhàng cầm lấy nó, kỉ niệm về cây bàng chợt ùa về.

Suốt những năm học, tôi đã quen với hình ảnh cần cỗi của cây bàng. Tôi đã rất nhiều lần đứng dưới cây, tự hỏi bàng có gì đặc biệt đến thế? Bàng không bao giờ giữ nguyên một dáng vẻ! Có lẽ sự thay đổi suốt bốn mùa làm nên điều đặc biệt chẳng?

Mùa thu, lá bàng thả đầy sân trường, lộ ra những trái bàng xanh và có hình dáng như con thoi. Thoắt cái, quả bàng đã có sắc vàng, nhẹ nhàng và không phô trương. Tôi chưa bao giờ ăn quả bàng, nhưng nghe nói nó có vị ngọt và chát, vỏ quả bàng cứng cáp, nhưng tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ.

Đông về, cây bàng trần trụi, cô đơn. Đâu rồi tán lá bàng xum xuê? Cây bàng giờ những cánh tay gầy guộc. Nhìn bàng, tôi cảm thấy chạnh lòng. Khi những cơn gió lạnh thổi qua, liệu bàng có run? Bàng có lạnh không, với thân thể gầy guộc như thế? Nhưng bên trong cơ thể sần gầy ấy lại là một dòng nhựa sống mãnh liệt. Để xuân đến, cây bàng bừng tỉnh, đâm chồi nảy lộc. Từ những nách cành, nhú ra những chồi non xanh mơn mớn, nhỏ xinh như những ngón tay em bé.

Chồi nụ như những đóm lửa xanh thấp nền trên cây trông thật thích mắt. Mỗi ngày ngắm cây bàng, tôi lại thấy nó thay đổi chút ít. Cho đến khi những chồi nụ nở thành lá, tôi nhận ra đã sang hè.

Hè. Những chiếc lá bàng to bằng bàn tay ken vòm thành chiếc ô xanh khổng lồ che mát cho chúng tôi khi học thể dục dưới nắng. Những bông hoa bàng màu trắng ngời như những ngôi sao từ trên trời rơi xuống.

Tôi còn nhớ khi mới bước vào trường, cây bàng thả xuống đầu tôi một quả bàng như một lời chào tinh nghịch với người bạn mới. Khi tôi buồn, cây cũng buồn cùng tôi. Cây dịu dàng thả xuống vai tôi những chiếc lá, vài bông hoa. Với tôi, cây bàng như một người anh hiền lành, chất phác. Anh không biết tặng tôi những món quà giá trị vật chất, mà chỉ ngô nghê tặng tôi những gì anh có.

Cây bàng cũng có mặt trong những loài cây “thu về”. Đó là những loài cây đẹp nhất khe khẽ hát mùa vào thu. Tôi nhớ đến câu hát “Hà Nội mùa thu, cây cơm nguội vàng, cây bàng lá đỏ...”. Cây bàng của tôi đã trở thành một nét thu Hà Nội. Không thể tưởng tượng nổi nếu sân trường tôi bỗng thiếu bóng cây bàng... Sẽ như thế nào nhỉ? Sẽ là nỗi trông trãi và nhớ đến khắc khoải mất thôi...

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao cây bàng lại đặc biệt đến thế! Không có vẻ đẹp tuyệt vời cũng không có hương thơm quý phái. Cây bàng đặc biệt theo cách riêng của nó. Không thể nhầm lẫn với bất cứ cây nào khác...